

Arrest

nr. 151 112 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 december 1968.

Op 2 oktober 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, met name in de hoedanigheid van echtgenoot van A.M..

Op 1 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.10.2014 werd ingediend door:

*Naam: Z. [...]
Voornamen: M. F. [...]
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 07.12.1968
Geboorteplaats: TANGER
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonbrieven (Actief Intérim NV) voor de periode juli - september 2014 en bijbehorende rekeninguittreksels voor de periode juli - augustus 2014 voor. Uit de voor- gelegde rekeninguittreksels blijkt dat de referentiepersoon op 11.07.2014 en 12.08.2014 een storting ontving van- wege het ABW voor respectievelijk 3 dagen in juni 2014 en 6 dagen in juli 2014. Vermoedelijk betreft dit een aanvullende werkloosheidsvergoeding.

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerk- gesteld is via Actief Intérim NV sedert 26.09.2014. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een nieuwe arbeidsovereenkomst afgesloten werd. Ook betrokkene legde geen bijkomende documenten voor.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst heeft geen zicht op de exacte aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij loonbrieven van A.M voor de periode 1 – 7 juni 2015, 8-14 juni 2015, 15-21 juni 2015, 22 -28 juni 2015 en 1-5 juli 2015 neer.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Aangezien de aanvullende stukken, met name voormelde loonbrieven, geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name van artikelen de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

De DVZ weigert immers oog te hebben voor de concrete levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoeker heeft immers in afwachting van de kwestieuze beslissing steeds als interim gewerkt.

Vanaf het moment dat hij een positieve beslissing zou krijgen omtrent zijn verblijfsaanvraag zou hij aan de slag kunnen op het wijndomein H. [...] te Tielt-Winge en dit in de vorm van een vast contract.

Verzoeker geldt zelf in feite als de grootste kostwinner in zijn gezin met mevrouw A.[...].

Mevrouw A.[...] zelf ontvangt momenteel een werkloosheidsuitkering ter waarde van 1.134,90 euro, maar is druk bezig met solliciteren, waardoor conform art. 40ter Vreemdelingenwet de werkloosheidsuitkering die zij ontvangt wel in aanmerking dient te worden genomen.

Daarenboven dient er rekening mee te worden gehouden dat verzoeker en mevrouw A. [...] bijzonder weinig kosten hebben.

Hun maandelijkse huur bedraagt slechts 500,00 euro (stuk 6).

Voor gas en elektriciteit samen betalen zij maandelijks 103,00 euro en voor water maandelijks 26,00 euro.

Voor verwarming en voor het koken maken zij gebruik van een houtkachel.

Verzoeker brengt daarnaast ook de meest recente aanslagbiljetten van mevrouw A. [...] bij.

Hieruit blijkt dat men ruim boven de vereiste grens van 120% van het leefloon zit, zeker als men rekening houdt met het inkomen van verzoeker als grootste kostwinner van het gezin.

Verwerende partij heeft hier echter geen oog voor gehad.

Indien zij echter een behoefteanalyse had uitgevoerd, had zij dit meteen vastgesteld.

Dit is echter niet gebeurd, wat duidelijk in strijd is met art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Door deze gegevens te miskennen schendt de bestreden beslissing dan ook de kwestieuze wetsartikelen en rechtsbeginsels en minacht zij de motiveringsplicht.

2.

Voorts is het zo dat de verwijdering van verzoeker van het grondgebied een schending zou inhouden van art. 8 EVRM.

Immers vormt hij niet alleen een gezin met zijn echtgenote, mevrouw A.[...], maar heeft hij daarnaast uit een vorige relatie een zoon met de Belgische nationaliteit.

Het betreft met name Z.J.A. G.[...], geboren te Mechelen op 10 juni 2002.

Verzoeker heeft een recht op persoonlijk contact met zijn zoon en dit in overeenstemming met een vonnis van de Jeugdrechtbank te Mechelen dd. 20 december 2011.

Verzoeker betaalt ook maandelijks zijn onderhoudsgeld zoals ook blijkt uit de door hem bijgevoegde betalingsbewijzen (stuk 8).

Aldus heeft verzoeker recht op de eerbiediging van zijn recht op een familie- en gezinsleven conform art. 8 EVRM.

Indien verzoeker niet toegelaten wordt in België te verblijven, wordt zijn recht op een familie- en gezinsleven echter geschonden.

Immers is het zo dat verzoeker geen gezinsleven kan hebben in zijn land van herkomst gelet op het feit dat er niet kan verwacht worden dat zijn zoon mee verhuist, gezien deze laatste zijn hoofdverblijfplaats heeft bij zijn moeder, zijnde de ex-partner van verzoeker, mevrouw A. C.[...].

Dat deze situatie onder de toepassing van art. 8 EVRM valt, blijkt daarnaast ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In haar arrest in de zaak Berrehab t. Nederland dd. 21 juni 1988 oordeelde het Hof immers dat het recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven van de heer Berrehab werd verstoord doordat de Nederlandse autoriteiten weigerden hem een verblijfsvergunning te geven terwijl hij als gescheiden ouder een bij haar moeder verblijvend dochtertje had dat de Nederlandse nationaliteit bezat en waarmee hij regelmatig contact had.

Gelet op de vergelijkbaarheid van de situatie van de heer Berrehab en verzoeker is het dan ook duidelijk dat art. 8 EVRM zou worden geschonden indien verzoeker zou worden verplicht het land te verlaten.

Ook uit andere rechtspraak kan een zelfde conclusie worden getrokken.

Dit blijkt o.m. uit de volgende arresten van het EHRM.

Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 7997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl. 5-8, 26.

Hof Mensenrechten, arrest Marckx/ België van 73106179, Publ. Cour. eur. D.H., Serie A vol. 31.

EVRM 22 april 1997, X,Y en Z / Verenigd Koninkrijk.

R.v.St. 30 oktober 2002, nr. 112 059, nr. 12059, JLMB, 2003, nr. 5.

De verwijdering van één lid van zulk een gezin volstaat om te kunnen spreken van een schending van art. 8 EVRM.

(R.v.St. 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 260)

Bij het nagaan of er al dan niet sprake is van een schending van art. 8 EVRM dient een afweging te worden gemaakt tussen de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan. (Hof voor de Rechten van de Mens dd. 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 267, inzake Radovanovic t. Oostenrijk)

De rechtspraak stelt dienaangaande duidelijk dat niet het uitzettingsbeleid op zich beoordeeld wordt, maar wel dat er een evenwicht dient te zijn tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3).

(Hof voor de Rechten van de Mens dd. 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz. 159, inzake Muslim t. Turkije)

Art. 8 EVRM stelt daarbij dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Als we deze voorwaarden van naderbij gaan bekijken, dienen we tot de constatacie te komen dat het schoentje voornamelijk wringt bij het aspect van de noodzaak in een democratische samenleving.

Gelet op de feitelijke omstandigheden zoals hierboven reeds aangegeven kan men noch in het belang van de nationale, dan wel openbare veiligheid, noch in het belang van het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen tot een reden komen om zich in te mengen in het recht op gezinsleven van verzoeker.

Aldus blijft enkel het economisch welzijn van het land over dat zou kunnen geschaad worden door een verlengd verblijf van verzoeker.

Echter werd hierboven reeds aangetoond dat het gezin waarvan verzoeker deel uitmaakt over meer dan voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat hij zich niet zal moeten wenden tot enige bijstandsstelsels.

Verzoeker zal dan ook niet ten laste zijn van de maatschappij waardoor hij het economisch welzijn van het land niet zal schaden.

Bijgevolg dient te worden besloten dat er in het geval van verzoeker geen argumenten voor handen zijn om een inmenging van enig openbaar gezag in zijn recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM te kunnen verantwoorden.

Het weigeren van de toekenning aan verzoeker van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en het overmaken van het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten houden aldus een schending in van art. 8 EVRM.

Door deze gegevens te miskennen schendt de bestreden beslissing dan ook de kwestieuze wetsartikelen en rechtsbeginsels en minacht zij de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker verwijt verwerende partij geen oog te hebben voor de concrete levensomstandigheden van verzoeker. Hij stelt dat hij steeds gewerkt heeft als interim en hij de grootste kostwinner is van het gezin. De referentiepersoon zelf ontvangt een werkloosheidsuitkering, maar zou op zoek zijn naar werk. Verzoeker voegt allerlei stukken toe aan zijn verzoekschrift om de uitgaven van zijn huishouden aan te tonen en voegt eveneens alsook aanslagbiljetten van de referentiepersoon. Er zou geen behoeftanalyse zijn gevoerd.

Verzoeker voert tot slot aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, nu zijn echtgenote en zoon in België wonen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op een duidelijke wijze aangegeven, dit zowel voor het bevel om het grondgebied te verlaten, als de beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn concrete levensomstandigheden en verwijst thans naar het feit dat hij de grootste kostwinner is van het gezin. Hij gaat hiermee volledig voorbij aan het feit dat hij aangaande zijn eigen tewerkstelling geen enkel stuk voorlegde bij de aanvraag, maar enkel loonbrieven van de referentiepersoon en de bijhorende rekeninguittreksels. Hij kan derhalve geenszins voorhouden als zou verwerende partij op de hoogte zijn geweest van het feit dat hij in interim verband werkt.

Daargelaten het gegeven dat verzoeker nooit heeft aangetoond zelf tewerkgesteld te zijn en de “grootste kostwinner in zijn gezin” te zijn, kan louter ten overvloede worden opgemerkt dat het de Belgische referentiepersoon is die ten persoonlijke titel dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet is in dit opzicht duidelijk. Zoals het Grondwettelijk Hof het in haar arrest nummer 122/2013 van 26 september 2013 reeds verschillende malen aanhaalde, worden de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen opgelegd aan de Belgische referentiepersoon (overweging B.52.3). De stabiele en toereikende bestaansmiddelen die in overweging dienen te worden genomen, zijn die van de Belgische referentiepersoon (overweging B.55.2).

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 123.474 van 30 april 2014:

“Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk het volgende bepaalt: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt terwijl overeenkomstig voormelde bepaling de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.”

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat de werksituatie van zijn echtgenote gewijzigd is, nu zij een werkloosheidsuitkering ontvangt. Hiermee geeft hij toe dat de stukken voorgelegd bij de aanvraag en de tewerkstelling van de referentiepersoon achterhaald zijn. In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gesteld dat uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is via Actief Interim NV sedert 26 september 2014.

Van de huidige bezigheden van de referentiepersoon werden bij de aanvraag echter geen stukken voorgelegd, zodat verzoeker thans niet kan voorhouden dat de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon ontvangt in aanmerking moet worden genomen, nu de referentiepersoon druk bezig is met solliciteren.

Aangaande verzoekers kritiek in verband met de behoefteanalyse, dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt wat de exacte aard en het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon. Verzoeker geeft zelf aan dat de informatie overgemaakt in het kader van de aanvraag achterhaald is. Aangezien er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, diende noch kon de verwerende partij nagaan of die stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van verwerende partij tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, wanneer uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt wat de huidige bestaansmiddelen zijn. (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

“Waar verzoekster het gebrek aan een behoefteanalyse opwerpt, benadrukt de Raad dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoefteanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.” (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

Louter ten overvloede laat verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing bovendien blijkt dat verzoeker enkel verouderde loonbrieven en de bijhorende rekeninguittreksels van de referentiepersoon voorlegde en naliet enige ander bewijs van toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen voor te leggen, op grond waarvan volgens hem een behoefteanalyse zou moeten plaatsvinden.

De bij het verzoekschrift toegevoegde stukken en bijgebrachte informatie zijn niet relevant, gezien die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet voorhanden waren.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet

opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden bijlage 20 geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden bijlage 20 wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, naar de artikelen 7, §1, eerste lid, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt er gewezen op de documenten die de verzoekende partij neergelegd heeft, op het feit dat uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij sinds 26 september 2014 niet meer tewerkgesteld is, dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat een nieuwe arbeidsovereenkomst gesloten is en dat de verwerende partij bijgevolg geen zicht heeft op de exacte aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op grond hiervan concludeert de verwerende partij dat: *“Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”* Voorts wordt uiteengezet dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is en op grond hiervan wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Bijgevolg maakt de verzoekende partij met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.3.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. .”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij met betrekking tot de vereiste bestaansmiddelen de volgende documenten neergelegd heeft: loonbrief periode 1 juli 2014-6 juli 2014, loonbrief periode 7 juli 2014 – 13 juli 2014, loonbrief periode 14 juli 2014 – 20 juli 2014, loonbrief periode 21 juli 2014 -27 juli 2014, loonbrief 28 juli 2014 -31 juli 2014, loonbrief periode 16 augustus – 24 augustus 2014, loonbrief periode 25 augustus – 31 augustus 2014!loonbrief 1 september 2014 – 7 september 2014, loonbrief periode 8 september 2014 -14 september 2014!loonbrief 15 september 2014 -21 september 2014, loonbrief periode 22 september – 28 september 2014, rekeninguittreksel nr. 2014-08 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 7 juli 2014 een saldo van 137,92 euro op voormelde rekening heeft, rekeninguittreksel nr. 2014-09 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 11 juli 2014 een saldo van 220,10 euro op voormelde rekening heeft en een storting ontvangen heeft van het ABVV ten bedrage van 130,95 euro, rekeninguittreksel nr. 2014-10 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 14 juli 2014 een saldo van 220,10 euro op voormelde rekening heeft, rekeninguittreksel nr. 2014-012, rekeninguittreksel nr. 2014-014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 18 augustus 2014 een saldo van 189,57 euro op voormelde rekening heeft, op 11 augustus 2014 had de verzoekende partij een saldo van 242,47 euro en in augustus had de ABVV ook

261,90 euro op voormelde rekening overgeschreven, een huurovereenkomst en attest van de CM voor aanvraag van gezinshereniging.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de referentiepersoon sinds 26 september 2014 ook niet meer tewerkgesteld is. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, dat de referentiepersoon daarna een nieuwe arbeidsovereenkomst gesloten heeft of andere bijkomende informatie voorgelegd heeft.

Gelet op de neergelegde documenten, het gegeven dat de verzoekende partij voor het indienen van de aanvraag, met name sinds 26 september 2014, niet meer tewerkgesteld is en geen bewijzen voorgelegd heeft over een nieuwe arbeidsovereenkomst of bijkomende documenten, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat ze geen zicht heeft op de exacte aard en het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat op grond van de voorliggende gegevens op onvoldoende wijze blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij ook niet dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is sinds 26 september 2014. Integendeel, in het verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is, daar zij aangeeft dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering van 1.134,90 euro krijgt en momenteel solliciteert. De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift een overzicht toe van de ontvangen werkloosheidsuitkering door haar echtgenote. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij de voornaamste kostwinner is en in afwachting van de bestreden beslissing steeds als interim gewerkt heeft. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij voormelde informatie en stukken heeft meegedeeld. In dit verband wijst de Raad er ook op dat ze geen rekening kan houden met de gegevens en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden uiteengezet en neergelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS, nr. 2982 van 2 juli 2008). *In casu* werden deze gegevens en stukken niet aan de verwerende partij meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing, bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre de verzoekende partij met het bijbrengen van deze documenten een feitelijke beoordeling van de gegevens van haar zaak vraagt, wijst de Raad erop dat het opportuiniteitsonderzoek niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Artikel 52, §2, eerste lid, 2° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat *“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

[...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Het komt aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie toe om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en het bestuur in kennis te stellen van alle hiertoe relevante gegevens. *In casu* heeft de verzoekende partij nagelaten dit te doen, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. De verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken of informatie die de verzoekende partij haar voorheen niet overmaakte en die zij nu bij haar verzoekschrift voegt, met name samenstelling gezin van 27 april 2015 waaruit blijkt dat de verzoekende partij land-/tuinbouw- en veeteeltarbeider is, overzicht van de werkloosheidsuitkeringen van de verzoekende partij, voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2014- inkomsten 2013, 2 aanslagbiljetten personenbelasting en aanvullende belastingen van 2013, de rekeninguittreksels met de nummers 2014-017, 2014-021, 2014-025, 2014-029, 2015-006 en 2015-002.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat de verwerende partij nagelaten heeft een behoefteanalyse te maken, ziet de Raad niet in op grond van welke elementen de verwerende partij deze analyse kon maken. Er kan enkel een dergelijke analyse gemaakt worden indien verwerende partij een duidelijk zicht heeft op de actuele financiële situatie, wat te dezen niet het geval is. Het komt de verzoekende partij toe hieromtrent duidelijkheid te verstrekken. Zij heeft hierin gefaald door geen informatie bij te brengen over de periode voorafgaand aan de aanvraag waar ze niet meer tewerkgesteld was. De

zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoekende partij zich beroept, rust ook op haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de voormelde bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk of van de artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze onderdelen van het enig middel zijn ongegrond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden. Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.1.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.1.3.5. Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.6. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij zowel een gezin vormt met haar echtgenote als met haar minderjarige zoon Z.J.A.G., uit een voorgaande relatie. Ze wijst erop dat ze maandelijks onderhoudsgeld voor haar zoon betaalt en met hem persoonlijk contact heeft in overeenstemming met het vonnis van de jeugdrechtbank van Mechelen van 20 december 2011. Ook stelt de verzoekende partij dat zij met haar zoon geen gezinsleven in haar land van herkomst kan uitbouwen, nu haar zoon zijn hoofdverblijfplaats bij haar ex-partner heeft. Zij betoogt dat door haar verwijdering van het grondgebied haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het administratief dossier wordt vermeld dat de verzoekende partij op 10 juni 2002 vader geworden is van een Belgisch kind. Dit wordt ook bevestigd door de geboorteakte die zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad wijst erop dat vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn ouder een band bestaat die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is de samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 3), noch samenwoning van beide ouders (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21); andere factoren kunnen eveneens aantonen dat een relatie voldoende stabiliteit heeft om een *de facto* gezinsrelatie vast te stellen. Daarenboven zal de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als “verbroken” worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, *C. v. België*, par. 25)

In casu blijkt uit het administratief dossier dat er elementen aanwezig zijn die kunnen wijzen op de aanwezigheid van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige zoon. Noch uit de stukken van het dossier, zoals voorgelegd aan de Raad, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een onderzoek van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, en evenmin werd overgegaan tot een “*fair-balance*” toets zoals opgelegd door artikel 8 van het EVRM.

Deze vaststelling klemt des te meer gezien het gegeven dat artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar wordt verwezen in de aanhef van de bestreden beslissing, voorschrijft dat de beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd “*desgevallend*” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “*desgevallend*” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (*cf.* RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Het betoog van de verwerende partij dat de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet tot doel hebben een wettelijk kader te schappen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend en dat bijgevolg de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om een verblijfskaart werd afgewezen, is dan ook niet dienstig, aangezien het niet erkennen van een recht op verblijf op basis van artikel 40, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet niet automatisch leidt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven en ten overvloede merkt de Raad op dat het gegeven dat in een individueel geval een bepaalde gezinsrelatie niet of niet meer onder artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet valt (*in casu* de gezinshereniging met haar echtgenote), niet betekent dat de overige gezinsrelaties van dit individueel geval (*in casu*, de gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind) niet meer kunnen vallen onder de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin *mutatis mutandis* HvJ 15 november 2011, C-256/1, *Dereci*, par. 72).

Dit betekent dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet aan het familielid van de burger van de Unie een bevel om het grondgebied te verlaten zal afleveren. Tegenover deze discretionaire bevoegdheid staat de verplichting om de beslissing te

motiveren. Een discretionaire beslissing dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is.

Deze ruime appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht, die des ter meer geldt nu artikel 8 van het EVRM een *“fair-balance”* toets vereist, met name wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand gezinsleven.

Gegeven het gebrek aan een *“fair balance”* toets zoals vereist door artikel 8 van het EVRM ondanks de gekende indicaties omtrent het gezinsleven, en gelet op de besproken discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, werd de materiële motiveringsplicht geschonden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij merkt in de nota op dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. De Raad herhaalt dat *in casu* de enkele verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet aangeeft dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in dit geval een discretionaire bevoegdheid uitmaakt.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied; dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken, dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen; dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen en dat de verzoekende partij *in concreto* nalaat aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken. Dit betoog van de verwerende partij komt neer op een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een motivering te voorzien, wordt de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder het gebrek aan *“fair balance”* toets, door de verwerende partij niet rechtgezet. (*cf.* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Dit onderdeel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde vaststelling laat echter niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 1 april 2015 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS